

Claes Jensen tuntee hevosalan läpikotaisin

Jääkiekon parista

Claes Jensen tunnetaan esteratsastajana, ratsastuskoulun pitäjänä ja varustekauppiaana. Elokuussa 60 vuotta täyttävä Clasu tuntee hevosurheilun läpikotaisin.

Nuorena olin kyllä jääkiekkoilija Tapparariveissä, aloin ratsastaa vasta siinä 16-vuotiaana, hän kertoo.

- Asuin Tampereella samassa talossa kuin Anders Sucksdorff. Antti houkutteli minut mukanaan Kaupin talleille ja sillä tiellä tässä edelleen ollaan.

- Se oli joskus 1960-luvun puolen välin jälkeen kun aloitin. Vuoden kuluttua sain ensimmäisen kansallisen sijoitukseni, Clasu muistellee.

- Meillä oli tosi hyvä porukka siellä silloin. Kilpailuhenki oli kova ja jos ei muuhun pystytty, niin sitten kilpailtiin vaikka helpon B:n raviohjelmassa tai siinä, kuka tekee parhaat letit hevoselle.

Helsinkiin opiskelemaan

Clasu muutti 18-vuotiaana Helsinkiin päästyään opiskelemaan oikeustieteelliseen. Opinnot ovat lopputyötä vaille valmiit, sillä elämä lähti kuljettamaan Clasua muualle.

- Minulla ei ollut silloin varaa ratsastaa, joten notkuin ratsastuspiireissä ja toivoin, että joku tarvitsisi apua. Ja kyllä minua välillä aina onnistikin. Jouni Taivaloja oli juuri perustanut Tuomarinkylän Ratsastusopiston ja ostanut Puolasta nuoria hevosia. Ne eivät olleet vielä valmiita opetuskäyttöön, joten ratsastimme niitä porukalla, johon kuului muun muassa Silja Pursiainen, jonka kanssa silloin seurustelinkin.

- Saimme ratsastaa hevosilla ilmaiseksi ja myös vähän kilpailla.

Ratsastusosasto tavarataloon

- Opintojen ohessa tein töitä Skohan tavaratalossa, joka sijaitsi Makkaratalossa Helsingin keskustassa. Sinne perustettiin ratsastusosasto, ja minä sain työkseni pistää sen pystyyn.

- Joidenkin vuosien päästä perustin Skohan

silloisen aseosaston myyjän kanssa oman yrityksen nimeltä Jukaflex, jonka tavaramerkiksi kehitettiin Halti. Retkeilyala oli silloin valtavassa nousussa ja minä reissasin pahimmillaan 180 päivää vuodessa, Clasu pyörittelee päätään.

Clasu pääsi vähitellen sisään helsinkiläiseen ratsastusmaailmaan ja aloitti myös valmentamisen. Hän oli mukana Ypäjän ensimmäisessä juni-orimeetingissä, joka oli melkoinen menestys.

- Siellä oli mukana valtava määrä ratsastajia ja kaikki me valmentajat olimme todella innostuneita asiasta. Kaiken lisäksi tutustuin siellä vaimooni Raijaan, joka oli myös valmentajana mukana, Clasu kertoo.

- Raija on opettanut ratsastusta 15-vuotiaasta asti. Hän hankki alan peruskoulutuksen Ranskassa, koska sellaista ei aikanaan ollut Suomessa tarjolla.

- Minä taas en keksinyt mitään järkevää työtä itselleni ratsastuskoulussamme Soukassa. Opettajan pätevyyttä minulla ei ole eivätkä hermonikaan kestä sitä työtä.

- Myin osuuteni Jukaflexistä kun vanhin tyttäremme Anna syntyi. Silloin pidin myös taukoa ratsastamisesta kun aika ei riittänyt. En halua ratsastaa vain harrastelun vuoksi, joko treenaan ja kilpaillen tai sitten en ratsasta ollenkaan.

Horse & Hound Töölöön

- Perustin sitten Horse & Hound -liikkeen, joka oli alkuun Taka-Töölössä Mechelininkadulla. Birgit Sonne-Jacobsen oli siellä myyjänä, joten minä ehdin tehdä muitakin töitä samalla. Toin maahan hevosia ja hevosautoja, pyöräitin veneistä mää ja sen sellaista, Clasu muistellee.

- Liike muutti myöhemmin Pikku-Roobertinkadulle ja nyt olemme olleet jo viitisen vuotta tässä Fredrikinkadulla. Uskon olevani pisimpään yhtäjaksoisesti alalla ollut kauppias.

Clasun oma liikeidea on asiantuntemus ja pitkä asiakassuhteet.

- Tällaisen liikkeen pyörittäminen vaatii sitoutumista ja alan tuntemusta, hän kertoo, ja järjestää ohi menneen parilla puhelinsoitolla vakioasiakkaalle saksalaisen standardin mukaiset nurmihokit suoraan Saksasta seuraavan viikonlopun kilpailuihin.

- Täytyy myydä sellaista tavaraa jota asiakkaat tarvitsevat ja myös varaston on oltava katava, mikä sitoo paljon pääomaa.

Ratsastuskoulujen maailma muuttunut

Clasu ei ole yksiselitteisen tyytyväinen siihen suuntaan mihin ratsastus on lajina Suomessa mennyt viime vuosikymmeninä.

- Harrastajia on valtavan paljon enemmän ja ratsastuskoulut ovat tasokkaampia, mutta kauhean harvat nykyisin mieltävät ratsastuksen urheiluksi. Se on yksi harraste muiden joukossa ja ratsastajat maksavat siitä että saavat harrastusvälineen tunniksi käyttöönsä. Tunnin jälkeen ehkä juodaan ryhmäläisten kanssa kahvit mutta hevoseen ei haluta saada lähempää yhteyttä.

- Tällä ei ole mitään tekemistä hevosurheilun kanssa, hän sanoo.

- Ennen oltiin sydäimestä hevosen puolella, nyt lajia harrastetaan monenlaisista eri syistä mutta ei yleensä hevosen ehdoilla tai hevosen parasta ajatellen.

- Koulut kyllä tarjoavat hyvää opetusta, suomalaisia kouluja voi ylpeänä verrata mihin tahansa, mutta valmennuksen ja opetuksen ongelmat tulevat selvästi näkyviin silloin kun oppilas ostaa oman hevosen tai ponin. Kuka tahansa voi kutsua itseään valmentajaksi ja opettaa mitä tahansa.

- Jos meillä olisi valmennus kunnossa, ei tulisi tällaista tilannetta että pikkuponien SM-kiisaan starttaa vain seitsemän ratsukkoa joista kolme selviää maaliin, hän kärjistää.

ratsastajaksi

1. Claes ja Cortino SM-kilpailuissa 1976. "Nuo Laukon kartanossa järjestetyt kisat olivat yksi hienoimmista Suomessa järjestetyistä".

2. Claes ja Uni-Hoc vuoden 1982 SM-radalla. Uni-Hoc oli valtavan kuuma hevonen, joskus derbyssä meidät kuulutettiin radalle "sivuttainratsastuksen Suomen mestarina", Claes muistaa.

3. Jensenit toivat maahan Domplatzin, joka oli suosittu jalostusori. Tässä sitä esittää Jyri Malmström.

Valmennus riittämätöntä

Clasu on huolissaan valmennuksen epäammattimaisuudesta.

- Monet valmentajat tulevat vain pitämään estetunnin, Kaikki eivät välttämättä edes auta ratsastajaa verryttelyssä puhumattakaan että neuvoisivat ratsastajaa varusteiden valinnassa tai hevosen ruokinnan suunnittelussa. Kun sitten tulee ongelmia, valmentaja tarjoaa mieluummin ratkaisuksi uutta hevosta eikä sitä että opeteltaisiin perusasiat. Tämä ei johda mihinkään.

- Ratsastajat aivan liian harvoin analysoivat

sitä, mitä tuloksia valmennuksella on saatu tai mieltivät vaihtoehtoisia tapoja tehdä asioita.

- PM-tulokset olivat tänä vuonna täysi katastrofi. Ennen hävetti tulla joukkueen kanssa kohti jos kisoista ei tuotu vähintään muutamaa kultamitalia, tänä vuonna sieltä ei saatu yhtä ainuttakaan mitalia, sanoo Clasu, joka on ollut monta kertaa PM-reissuilla joukkueenjohtajana.

- Enso Team oli aikanaan loistava ajatus ja vei suomalaista ratsastusta paljon eteenpäin. Tiimiin haluttiin ja siihen kuului valmennusleirien lisäksi toimiva joukkueenjohto. Kisasuunnitelmat tehtiin yhdessä. Lisäksi ratsastajat saivat ohjeet kuntonsa hoitamiseen ja kuntoa myös

Clas Jensen on toiminut hevostavara kauppiana jo kolmisenkymmentä vuotta.

seurattiin. Kun porukka kilpaili yhdessä, jännitys katosi ja suoritukset paranivat.

- Nyt pitäisi istua alas ja miettiä, mikä on mennyt valmennuksessa pieleen. Meillä on maassa paljon hyviä hevosia, mutta niitä ei jostakin syystä pystytä hyödyntämään.

Kauden suunnittelu tärkeää

- Hevosia ei välttämättä osata valmistella ja kilpailuttaa hevosia sopivasti, Clasu muistuttaa.

- Kilpaillaan liian paljon ja väärissä luokissa, mikä ei paranna ratsukon tasoa. Tosin meiltä löytyy yksi valtavan hyvä tämän alan osaja, Raimo Aaltonen. Saa mennä Suomesta aika pitkälle ennen kuin löytää toisen samanlaisen mestarin, Clasu kehuu.

- Myös kilpailujen läpiviennissä olisi paljon parannettavaa. Stewarditoiminnassa pitäisi keskittyä olennaisiin asioihin eli hevosten hyvinvointiin eikä pelotella aloittelevia kilpailijoita hylkäämisellä jos heillä on juuri kaupasta ostettu merkkivaate päällään.

- Toivoisin tuomareiksi ja stewardeiksi enemmän sellaisia ihmisiä, joilla on hevostuntemusta, omakohtaista kokemusta urheilusta ja ymmärrystä siitä, mitkä asiat ovat tärkeitä ja mitkä eivät. Hyvä ilmapiiri ja positiivinen asenne ovat myös tärkeitä.

- Toinen iso ongelma on se, että kilpailemisen kulut ovat räjähtäneet käsistä. Jäsenmaksut, kilpailulupamaksut, ilmoittautumis- ja lähtömaksut ovat meillä huiketa verrattuna muihin Euroopan maihin. Kisajärjestäjät rahastavat joskus myös turvallisuus- ja sähköpaikkamaksuilla ihan härskesti, Clasu moittii.

- Olen sitä mieltä, että kisoja pitäisi järjestää urheilun vuoksi eikä sen takia, että seura saisi lisätuloja kilparatsastajilta. ♦